

Eftersom utövande konstnärer och framställare av fonogram enligt artikel 10.2 i direktivet skall behandlas på samma sätt som kompositörer, får Förenade kungariket inte hindra rätten att begära skälig ersättning när ett etermedieprogram eller kabelprogram som innehåller en inspelning kan ses eller höras av en icke betalande publik på det sätt som föreskrivs i punkt 18 i bilaga 2 i Copyright, Designs and Patents Act (immaterialrättslig lagstiftning) av 1988.

Enligt kommissionen är kriteriet icke betalande publik, på det sätt detta definieras i den ovannämnda bestämmelsen, mycket vidsträcktare än de undantag för rättigheten som är tillåtna enligt artikel 10 i direktivet.

Kommissionen har därför hävdad att Förenade kungariket inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten och särskilt enligt artikel 8.2 i direktiv 92/100/EEG genom att föreskriva undantag från den rätt till skälig ersättning som tillförsäkras utövande konstnärer i de fall då ett etermedieprogram eller offentlig återgivning med skyddat material kan ses eller höras av en icke betalande publik.

(¹) EGT L 346, 27.11.1992, s. 61.

Talan mot Republiken Italien väckt den 19 december 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-460/02)

(2003/C 55/17)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 december 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Mikko Huttunen och Antonio Aresu, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- a) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/67/EG (¹) av den 15 oktober 1996 om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen, genom att det i lagdekret nr 18 av den 13 januari 1999

— inte har fastställts en maximal tid av högst sju år för vilken leverantörerna av marktjänster väljs ut, i enlighet med artikel 11.1 d i direktivet,

— har införts en social åtgärd genom artikel 14 som inte är förenlig med artikel 18 i direktivet,

— har införts övergångsbestämmelser genom artikel 20 som inte är tillåtna enligt direktivet, och

- b) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 11 i dekret nr 18 av den 13 januari 1999 fastställs inte någon maximal tid för vilken tjänsteleverantörerna väljs ut vid de flygplatser där tillträdet till marknaden sker genom ett urvalsförfarande. I artikel 11.1 d i direktiv 96/67/EG föreskrivs uttryckligen att den maximala tiden har fastställts till sju år. Kommissionen anser således att det faktum att det saknas en tidsgräns för avtalen om marktjänster vid de italienska flygplatserna är oförenligt med de skyldigheter som föreskrivs i direktivet.

Enligt artikel 18 i direktiv 96/67/EG kan medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de anställdas rättigheter skyddas. Dessa åtgärder inverkar dock inte på tillämpningen av själva direktivet och de får inte utgöra hinder för andra gemenskapsrättsliga bestämmelser. Med andra ord är skyddet för de anställdas rättigheter tillåtet enligt artikel 18 i direktivet såvida det inte är oförenligt med tillämpningen av direktivet vad beträffar marktjänster. I artikel 14.1 i dekret nr 18/99 föreskrivs målsättningen att vidta åtgärder för att säkerställa en oförändrad sysselsättningsnivå för personalen som arbetade för den som tidigare ansvarade för tjänsten och en kontinuitet i anställningsförhållandet. Bestämmelsens andra stycke innehåller således en skyldighet att överta personalen varje gång det sker en "övergång av verksamhet" som avser en eller flera kategorier av marktjänster som avses i bilagorna A och B. Det är uppenbart att en sådan bestämmelse går längre än det skydd som redan säkerställs genom rådets direktiv 77/187/EEG (²) av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter, i dess lydelse enligt rådets direktiv 98/50/EG (³) och efter kodifiering genom rådets direktiv 2001/23/EG (⁴) av den 12 mars 2001. Kommissionen anser följaktligen att artikel 14 i dekret nr 18/99 går längre än vad som skall anses utgöra tillåtna åtgärder för att säkerställa att de anställdas rättigheter skyddas i den mening som avses i artikel 18 i direktiv 96/67/EG.

Artikel 20 i dekret nr 18/99 avser anställningsavtal med olika organisatoriska strukturer eller avtalsvillkor som var i kraft den 19 november 1998. Dessa avtal avser personalen som arbetar för de användare som utför tjänster för egenhantering, vilka skiljer sig från de som definieras i direktivet. Dessa avtal förblir i kraft oförändrade tills de löper ut, men de får dock inte gälla för en längre tid än sex år. I själva verket har de företag som har "olika organisatoriska strukturer" i praktiken tillstånd att utföra tjänster för egenhantering tillsammans med andra aktörer som utför egenhantering liksom tjänsteleverantörer.

Direktivet innehåller klara definitioner av de aktörer som utför marktjänster – leverantörer av tjänster till tredje man och användare som utför egenhantering. De aktörer som inte uppfyller de kriterier för egenhantering som uppställs i artikel 2 f får endast bedriva verksamhet som leverantörer av tjänster till tredje man. I artiklarna 7.2 och 11 i direktivet föreskrivs dessutom de särskilda förfaranden som skall följas när man utser aktörer för egenhantering och leverantörer av tjänster till tredje man. Mot bakgrund av dessa överväganden förefaller bestämmelserna i artikel 20 strida mot dessa skyldigheter.

(1) EGT L 272, 25.10.1996, s. 36.

(2) EGT L 61, 5.3.1977, s. 26.

(3) EGT L 201, 17.7.1998, s. 88.

(4) EGT L 82, 22.3.2001, s. 16.

Talan mot Konungariket Sverige väckt den 23 december 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-463/02)

(2003/C 55/18)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 23 december 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Sverige. Sökanden företräds av E. Traversa och K. Simonsson, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Kommissionen yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 11 i rådets sjätte direktiv 77/388/EG⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräk-

ningsgrund, genom att inte uppbära mervärdesskatt på de stödbelopp som betalas ut enligt rådets förordning (EG) nr 603/95⁽²⁾ av den 21 februari 1995 om den gemensamma marknaden för torkat foder, och

2. besluta att Sverige skall ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De tre villkoren för att en subvention skall inbegripas i beskattningsunderlaget är uppfyllda. Det framgår klart av förordning nr 603/95 att enbart företag som förädlar färskt foder kan få stöd och inte producenter av färskt foder, och att förädlingsföretagen både ingår försäljningsavtal med företag som konsumerar torkat foder (leverans av varor) och förädlingsavtal med producenter av färskt foder (tillhandahållande av tjänster). I det förvarande fallet råder det inte något tvivel om att interventionsorganet som betalar ut stödet enligt förordning nr 603/95 är tredje man i förhållande till förädlingsföretaget och köparen, och att denna intervention sker enligt ett förfarande för beviljande av offentliga subventioner.

Det skulle vara en överdrivet inskränkande tolkning av artikel 11 A.1 a i det sjätte direktivet att bara ta med i beskattningsunderlaget för mervärdesskatt de stödtyper som beräknas utifrån produktens pris. Med sin allmänna hänvisning till "subventioner som är direkt kopplade till priset på [den beskattningsbara] leveransen" har gemenskapslagstiftaren i själva verket avsett att innefatta allt stöd som är direkt kopplat till priset på varan eller tjänsten, dvs. de subventioner som direkt påverkar storleken på leverantörens vederlag, i beskattningsunderlaget för mervärdesskatt. Dessa subventioner måste i sin tur vara direkt kopplade till eller ha ett orsakssamband med exakt angivna eller kvantifierbara leveranser av varor eller tjänster, dvs. stödet betalas ut om och i den utsträckning som varorna eller tjänsterna verkligen säljs på marknaden. Därav subventionens direkta inverkan på produktens försäljningspris, och det framgår klart tanken bakom att ta med subventionen i beskattningsunderlaget för mervärdesskatt, på grundval av en icke-restriktiv tolkning av artikel 11 A.1 a i det sjätte direktivet och i enlighet med det allmänna syftet med artikeln, nämligen beskattning av hela det vederlag som helt eller delvis betalats av en person, oavsett vilken, och som verkligen erhållits av leverantören till följd av att varan eller tjänsten har sålts.

(1) EGT specialutgåva 1994, 9/Vol. 1, s. 28.

(2) EGT L 63, 21.3.1995, s. 1.